

blot vige kunne de. De vige for deres Forslag; men falde i en vis Forstand, det kunne de ikke. De falde stadig politisk; efter de parlamentariske Regler. Verden rundt falde de den ene Gang efter den anden, men saa længe de have Hans Majestæts Tillid, staa de. Er det at tage denne Sag alvorligt? Ja, der er meget forskellige Meininger om dette Spørgsmaal. Man siger, vi skulle ikke blande politiske Hensyn ind i denne Sag. Før jeg spørge, hvilken anden Sag er politisk, naar ikke Ordningen af Fædrelandets Forsvar er det? Er der noget Spørgsmaal, der i den Grad griber ind i vort økonomiske Liv, griber ind i alle personlige Forhold, i Borgernes Forhold til Staten, paa alle Maader overhovedet over Indflydelse paa vore Samfundsforholds Ordning. Og netop dette Væsen, om det skal anlægges efter de militæriskke Fordringer eller efter, hvad vort Forsvar kræver, det er et Samfundsspørgsmaal af saa indgribende Betydning, særlig for et Land som vort, at det er en mærkelig Udtalelse, naar man mener, at det ikke skulde være et politisk Spørgsmaal. De fleste af de Herrer, som tale saa, vide det meget bedre, men de burde endog saa vide det, at saadan kan man mulig tale til Børn og barnlige Sjæle, men ikke til Landets Repræsentanter. Saa henviser man til andre Lande. Men naar de saaledes tale om, at politiske Hensyn ikke gjøre sig gjældende ved Ordningen af Forsvarsvæsenet i andre Lande, tror jeg, de blive alle Beviser fuldstændig skyldige. Ordningen af et Lands Forsvar er i hele Verden et Spørgsmaal af første Rang i politisk Henseende; men naar de tro, at fordi det gaar let i andre Lande, det saa ogsaa skulde gaa let her, glemme de Herrer Sammenligningen, Forskjellen mellem den konstitutionelle Stilling i andre Lande og her. Naar have de nogenstunde set i noget andet Land et Mindretals Ministerium, der i en Narrække har ligget i Krig med Deputeretkammeret, gennemføre Forsvarsvæsenet. Nei, Forsvarsvæsenet er gennemført med Smødekammen fra de forskellige Ansuelser af en Regjering, som havde en Myndighed, fordi den havde Flertallet paa sin Side, og saa vil De mene, at det kunde overføres her, at en Regjering, der staaer som den mest erklærede Modstander af dette Thing, skulde kunne gennemføre et militærisk Program imod vore Ansuelser om Forsvarsvæsenet. Men jeg skylder at tilføie, at det har den høitærede Regjering heller aldrig troet; hvorfor den just nu har fundet at skulle tage det Spørgsmaal op igjen efter 7 lange Aar, veed jeg ikke, det kommer heller ikke mig ved.

Tror man, det er et politisk Træk, der er nyttigt for Forsvarsvæsenet; ja, da er det feil; tror man, det er et politisk Træk, der er nyttigt for den politiske Stilling, Ministeriet indtager, da tager det tilvisse ogsaa feil. Og nu de Herrer af Mindretallet, hvorledes er deres Stilling? De tale til os, som om de havde en Fane, hvorunder de kæmpede. Hvad er det for en Fane? Dette er ikke blot sagt i den Betydning, som saa tiltalende blev skildret af det ærede Medlem fra Middelfart (Monrad), men det er ogsaa sagt i en videregaaende Betydning. Det er et Mindretal, som nu i 11 Aar har siddet paa en i konstitutionel Henseende feil Plads i Folkethinget, og hvilke Aar kan det da stille til os? Med hvilken konstitutionel Berettigelse taler dette Mindretal til os om at følge med det? Et Mindretal, som nu i 11 Aar har hængt ved et Mindretalsministerium, et Mindretal, som har sluttet sig til magtesløse Magthavere, og som Intet kan gøre igjennem, hvad Betydning kan det have for os? Nei, mine Herrer, den Stilling, som de nu have indtaget i 11 Aar, en Stilling, hvori de have understøttet et Mindretalsministerium imod Flertallet, vilde jeg for mit Bedkommende ikke indtage en Session til Ende, undtagen naar den endte med en Oplosning af Folkethinget. Hvis de Herrer fra den 20de September 1872 i Overensstemmelse med Grundlovens parlamentariske Aar havde taget Plads paa Oppositionsbænken og forlangt af deres Benner i Regjeringen, at de skulde vige for den Valgdag, de selv havde stabt, saa havde de maaske den Dag i Dag, ja maaske længe før, siddet som Flertal her i Thinget. Jeg veed det ikke bestemt, men et Mindretals Ord fra Oppositionsbænken veier tilvisse ganske anderledes end et Mindretals Ord, der hænges sig til magtesløse Magthavere. Sidde de Herrer paa Oppositionsbænken overfor et Ministerium, som staaer med Flertallet her og vil gennemføre Forslaget om Forsvarsvæsenet, og de komme med deres Indvendinger mod Forslaget, som vi muligvis støtte, saa vær forvisset om, at deres Ord vilde veie 10 Gange, medens vi nu neppe ville høre dem een Gang. Deres Ord vilde veie grundigt paa Bægtstaalen, og man vilde spørge sig selv, om det ikke var Ord, som Magthaverne og deres Benner i Folkethinget burde tage under nøie Overveielse og imødekomme saavidt som muligt, for at Sagen selv kunde blive ordnet til almindelig Tilfredshed, og for at ikke Oppositionens Mindretal med Rette skulde erhverve sig Flertallets Plads. Det er efter min Opfattelse en gennemgaaende Feil hos Mindretallet, at det har andre